

MONOGRAFIES

Núm. 28

SEPARATA DE COSES NOSTRES

Hivern 2003/04

FRANCESC BUIREU i ROVIRA

Les Pallargues 1950 - 2003

Sempre en el record...

Sempre en el record...

Ajuntament dels Plans de Sió

El present monogràfic que s'edita des de l'Ajuntament del Plans de Sió vol ésser un homenatge més a la figura del nostre alcalde, que ens va deixar el 16 de setembre, i del qual tenim un record inesborrable.

Francesc Buireu fou el prototip d'alcalde que va estimar el seu municipi, que va interessar-se per les més petites de les nostres coses i, també, per cercar les obres d'infraestructures bàsiques perquè es pugui desenvolupar el nostre municipi. A més va esdevenir un gran president del Consell Comarcal de la Segarra, com ho van demostrar les innombrables mostres de condol rebudes d'arreu de la comarca i, perquè no dir-ho, de tot Catalunya.

Francesc Buireu fou el prototip d'alcalde que va estimar el seu municipi, que va interessar-se per les més petites de les nostres coses...

Però, si els 24 anys últims de la seva vida els va dedicar gairebé en exclusiva a l'activitat política, no podem oblidar els seus orígens, la seva infantesa i joventut, per així conèixer millor tota la seva trajectòria vital. Hem cercat múltiples col·laboradors seus en la tasca política, social i també amics personals o altres que el conegueren i l'apreciaren. Ells, bàsicament, són els que han omplert les pàgines d'aquest monogràfic, que des de la Comissió de Cultura hem coordinat. A tots, els volem agrair la seva aportació que, d'altra banda, ha estat efectuada amb gran disponibilitat, ja que la figura d'en Francesc bé s'ho mereixia.

Hem dividit el monogràfic en diferents capítols, cadascun vol ser una fita, un temps concret o un esdeveniment important, per concloure en l'acte multitudinari del dia del seu funeral i enterrament, el 17 de setembre. També, com a cloenda, afegim tot l'aportat en els homenatges que, ben merescuts, es van succeir per honorar la figura de Francesc Buireu.

També nosaltres li retrem homenatge, com es pot comprovar. Ho fem per fer justícia a l'hora de destacar tot allò pel que tant va lluitar i que, modestament, no volia que ningú li atribuís, així n'era de generós. Que hom pensi que quan coordinàvem tot el material o el conjunt de fotografies amb què hem treballat, també ens emergien sensacions i situacions no tan llunyanes que feien que la confecció d'aquest monogràfic fos un plaer i una emoció continuada.

Una figura com la de Francesc Buireu mereix tot el reconeixement per part dels qui el coneixèrem. I ara, amb el present recull, iniciem un seguit d'actuacions que han de culminar a servir el seu record en un indret del municipi, on poder retre-li un homenatge permanent. ■

L'home, la família, el poble...

Vicenç Buireu Solé.

Ramona Rovira Solà.

Francesc Buireu Rovira, als 16 anys.

El Francesc Buireu i Rovira va néixer a les Pallargues, el dia 20 de juny de 1950. Fill d'en Vicenç Buireu i Solé i de Ramona Rovira i Solà.

La seva etapa escolar, la va emprendre al col·legi de les Pallargues amb el mestre Sr. Guillermo. Als 10 anys va anar a estudiar a Guissona, al centre que hi havia dels maristes, sota la tutoria de l'Hermano Feliciano.

Va ser un alumne excel·lent, i destacà amb les matemàtiques. També jugava com tots els nois, li agradava el ping-pong. Va fer estudis de comerç. Complí amb l'obligació del servei militar en el campament d'Alcalà d'Henares.

La seva afició predilecta era llegir, i llegia tot el que li queia a les mans. També li agradava escriure, però quan podia passava unes bones estones amb la colla, jugant a la placeta a pilota a mà, i quan arribava la temporada, buscant bolets i fent alguna cacera. Sempre era molt metòdic i ordenat, tant dins com fora de casa.

Va captivar i conservar bons amics de totes les etapes de la seva vida, de les Pallargues, de Guissona, de la mili, i darrerament de Sanauja i d'Oliana, però el seu cercle d'amistats ha estat

molt més ampli, ja que com que es movia en diversos terrenys, coneixia gent de tots els estatus socials.

Fins al darrer moment va estar molt unit amb la seva única germana petita, la Maria Dolors.

El 1979 fou elegit Alcalde de l'Ajuntament dels Plans de Sió, càrrec que ostentà fins a la seva mort.

El 1988 fou elegit Conseller Comarcal.

Des del 12 de juliol de 1994 fins al 6 d'agost de 2003, ostentà la Presidència del Consell Comarcal de la Segarra.

Va pertànyer a diferents comissions a nivell de Catalunya, com:

- Comissió de Cooperació Local de Catalunya.
- Fòrum Comarcal.
- Associació Catalana de Municipis.
- President de la Col·lectivitat de Regants núm. 8 del Canal Segarra-Garrigues.
- Consell de Direcció de la Regió Sanitària de Lleida.

Mor a les Pallargues el dia 16 de setembre de 2003. ■

Francesc Buireu,
als 3 anys.

Amb la seva
cosina Maria.

Amb la seva germana M. Dolors.

Amb els companys de l'escola de les Pallargues.

Un dia de lleure i futbol.

Amb els Reis recollint un regal. Any 1982.

El llaurador

Josep Mora

Si la memòria no em falla, el dia en què es commemoraven els 25 anys de la Constitució vam haver de dir un adéu forçat al Sisco de cal Bernat.

Si fem un simple càlcul, ens adonem com s'ha passat gairebé mitja vida com a batlle. Han estat 24 anys. El que més m'ha cridat l'atenció és que sempre s'ha declarat pagès, com el seu ofici principal, mentre anava guanyant durant aquests anys responsabilitat política. En diverses entrevistes havia declarat que, abans de tot, se sentia llaurador de la terra.

La feina de llaurar, tot i els canvis que actualment s'estan produint amb els nous sistemes de cultius, és fer solcs al camp de conreu amb l'arada o la reu per girar la terra i preparar-la per a la nova collita. Amb el llaurat la terra adquireix una nova imatge, una sèrie de línies paral·leles s'estenen per tot el camp i, com per art de màgia, el camp es converteix en un espai geometritzat. És una feina pacient i dura, tant per l'època en què es fa, com per la duresa del camp, que no sempre es deixa llaurar si les pluges no han

fet acte de presència i en aquesta època acostumen a estar de vacances.

El Sisco ha practicat aquesta feina de llaurar la terra –que ha vist realitzar des de ben jove– i de llaurar entre la gent, amb el tracte amb les persones, amb el diàleg –com *el solc*–, per cuidar el veïnatge, per mantenir les seves amistats i per preparar els futurs projectes. I quan tocava prendre alguna decisió utilitzava l'adagi de *fer llaurar dret algú*.

El seu tarannà no podia ser d'altra manera. Era de formació pràctica, encara que per una altra banda tenia un component més idealista, com per exemple amb l'organització del concurs de pintura, que va servir per conèixer indrets i pobles i iniciar-nos al món de la pintura.

Ja abans, amb l'Adrià, havia creat la revista Coses Nostres, el 1982, per donar a conèixer les notícies dels onze pobles dispersos del municipi. A partir de 1994, s'inicien les trobades d'artistes i les jornades literàries i donà suport a les activitats. Per tant, quan hom pensa en calma en el seu escrit, ens adonem com

els temes culturals li eren com l'apunt per aprendre, admirar i poder ensenyar el patrimoni que tenim en el municipi a la comarca i a les comarques veïnes. Era feliç ensenyant les pintures, comentant els indrets que representaven. En el fons era una manera de fer municipi, d'aglutinar aquests pobles que formen els Plans de Sió.

Si pensem en alguna acció beneficosa que va portar a terme, ens podríem adonar de moltes, que en aquest moments no puc sintetitzar. Ara bé, jo em quedaria amb la construcció de la Sala d'actes de les Pallargues, en aconseguir reunir el poble al voltant d'un centre cultural format pel bar –ja existent– i la sala –de nova construcció–, que tantes aplicacions està tenint.

Per això, era un llaurador del camp i de les persones. Com a bon pagès sabia de la proximitat que hi havia entre la cultura i l'agricultura, que el conreu de la terra i el conreu de l'home es basa en el coneixement i el diàleg que ajuden a trobar una major felicitat entre els homes. ■

Així escrivia i relacionava pagesia, futur, sequera i esperança Francesc Buireu

(del llibret "Onze visions dels Plans de Sió")

En arribar la tardor, i quan l'any fuig mig d'amagat i temorenc pels primers freds, i envoltat per la boira que cobreix els camps de la Ribera del Sió, les nostres famílies s'acosten a les llars, s'ajusten portes i portalons, i amb la dolça calor de la xemeneia es passa balanç a les vicissituds dels dies que lentament van caient com fulles dels arbres de les nostres places i carrers.

Certament no ha estat un any gaire gratificant per a la pagesia, però així s'ha d'acceptar i admetre, tant com ja feren els nostres pares en aquells temps on també la sequera minvava els esforços i neguits de la tasca dura, sofrerta i continuada del pagès d'antany.

Però, la confiança i l'esperança que els fruits seran millors el proper any no la podem perdre, i amb aquesta fe hem de començar el camí de 1990...

Francesc Buireu, envoltat dels veïns de les Pallargues, en una fotografia feta el dia de Nadal de 2000.

Joan Castells Roca

La meva dona i jo recordem aquell dia del mes de setembre de 1983 quan, després d'ésser nomenat metge del partit mèdic de les Pallargues, preguntàvem a un treballador de la benzinera de Cervera per on dimonis havíem d'anar per arribar-hi. La primera casa que vam trobar és on visquérem quatre anys, temps en què tot va ser més fàcil perquè al costat hi vivien la Ramona i el Francisco de cal Bernat, els quals des del primer moment ens van obrir les portes, naixent l'amistat que ha anat creixent.

En Francisco i la seva mare van donar-nos afecte i suport. Moltes nits sopàvem junts a casa seva, mentre passàvem les hores i fluïa la conversa. Ells ens van ensenyar molt. Ara que vivim a St. Hilari Sacalm, on plou uns mil litres l'any, recordem que a cal Bernat vàrem aprendre a mirar el cel i a esperar la pluja. El rostre somrient d'en Francisco sempre ens comunicava la seva amabilitat.

Ha estat un home de Catalunya, un digne representant dels Plans de Sió i de la Segarra. Sentia un batec quotidià de les persones, era crític quan calia ser-ho i sempre constructiu. Va treballar per millorar la qualitat assistencial, era molt conscient del problema que suposava la no potabilitat de l'aigua. Recordo la guerra perduda perquè funcionés el clorador que, dia sí i dia

també, reparava en Josep Maria, el ferrer. Quan es va fer la inauguració de la depuradora de la Cooperativa de Guissona, davant del president Pujol va ser valent i va demanar que el riu Sió deixés de ser un clavegueram. Més tard, amb vents en contra, apropà el despatx de farmàcia a la població.

Amb la Mercè Valls, la infermera, ens vam proposar vacunar la població adulta del tètanus, va costar suor punxar el Francisco, les agulles li feien molta por; però, més tard, amb l'excel·lent ajut de tota la seva família, sobretot de la seva germana, la Maria Dolors; de la seva metgessa, la Maria Carme, i la Mercè, aquesta por es transformà en valentia i serenor que va mantenir durant tota la llarga malaltia.

Cada cop que ens retrobàvem a l'hospital o a les Pallargues, sempre volia veure els nostres fills: la Montserrat, de vuit anys, i el Francesc, de sis; tenia bon cor, li agradaven els infants... Poc abans de morir, va voler acariciar els seus caps i jo encara sento l'escalfor de les seves mans que m'agafaven el braç fortament en un silenciós i llarg comiat tot mantenint el somriure i la mirada ferma.

Tots els de casa enyorem la seva presència i sentim el buit, però tenim la joia d'haver-lo conegut i de rebre el seu bon fer. ■

Manuel Estomell Girones,
exmetge de les Pallargues

Estimat Francesc,

Són les vuit del matí d'un dia de setembre. Sona el telèfon. Em comuniquen que vas a emprendre un llarg viatge, fins i tot l'hora, sis del vespre. El teu destí: un lloc al que anomenen "ETERNITAT". Ens separen cinc-cents quilòmetres. La meva esposa i jo empenem el viatge, serà una anada i tornada, t'ho mereixes!

Quan arribem hi ha tanta gent que no aconseguim veure't, però hi som amb la teva mare i la teva germana perquè et transmetin els nostres millors desitjos.

Feia poc que ens havíem vist, uns mesos. Estaves malalt, un diagnòstic una mica obscur que el teu rostre no podia amagar. No obstant això, vares saber afrontar la situació amb entesa. Quina fortalesa la teva!, mantinguda durant molt de temps des de l'inici dels primers símptomes: trasllats continus a Barcelona, tractaments agressius, dolor físic i psíquic, alimentació defectuosa... En cap moment abandonares el teu lloc: polític de cap a peus, defensant la teva Catalunya, la teva comarca, el teu poble. EL NOSTRE POBLE DE LES PALLARGUES I AGREGATS, amb sofriment però amb energia. Aconsegueixes, amb el teu equip de govern, millores impensables, tant materials com culturals, de relacions polítiques...

Devies ser conscient de la teva malaltia, del teu possible viatge, però mai no s'esborrà el teu somriure ni la teva contribució al bé comú, ni per un moment flaquejaren els teus ideals.

Dues visions del poble de les Pallargues (de quadres procedents del Concurs de Pintura "Els Plans de Sió").

Ets com un germà petit per a nosaltres. Als nostres viatges, un o dos per any sense faltar-ne a cap, gaudies comentant i mostrant-nos les millores aconseguides: l'ajuntament, la construcció i acabament del consultori mèdic, les visites de nome-

nats polítics, les exposicions de pintura (a les quals jo vaig contribuir amb modesta aportació)...

Amic Francesc, ets un personatge divertit, cordial, enginyós, eminentment simpàtic i un poc "bromista" (com ton pare, descansis en pau), veritat que sí?

Recordo que havies acabat el servei militar, contra el qual estaves. Les nostres famílies estaven unides per estima i veïnat. Hi havia un arbre, recordes? Entre la teva casa i la nostra. Queia la nit i em convidares a caçar ocells, en aquell arbre, amb una llanterna i un rifle d'aire comprimit. Em carregaves l'arma i amb l'ajuda de la llum m'indicaves el blanc. Carregares i vàrem disparar tres o quatre vegades, com si res. Rialles. Em carregaves el rifle sense introduir els balins o projectils. Crec que ens acompanyava el Jaume de cal Cayetano.

Un somriure entre llàgrimes.

Sentim el dolor i la ràbia per la teva partida, admiració per la teva estoica postura davant l'adversitat. Saps que t'estimem. Us estimem a tots.

Bon viatge. Feliç estada.

T'acomiadem amb unes lletres del poeta barceloní Miquel Martí i Pol:

Arribaràs a ser una part tan íntima de mi mateix que al capdavant la mort se t'endurà de nou quan se m'endugui.

En record al meu amic Francesc Buireu i Rovira

Josep Gaya Freixes

Fa un temps que ja no ens veiem, ni tampoc podem parlar, però avui vull recordar les nostres vivències en veu alta, i per això t'envio aquesta carta.

Ens vam conèixer l'estiu de 1976, en el meu primer destí com a metge i des de llavors mai no hem deixat de ser amics i d'estimar-nos. A les Pallargues vaig ser molt feliç, un poble de gent meravellosa i acollidora, però vas ser tu qui em va ensenyar a estimar-lo, igual que l'estimaves tu. Quan tenia l'oportunitat de tornar a la vostra vila, m'ensenyaves totes les millores que es feien al poble, que en els darrers anys han estat moltes i interessants, però el fantàstic sempre ha estat que encara no n'havies acabat una que ja planificaves la següent. Gràcies a tu, Francesc, estava tan al dia del que passava a les Pallargues que em donava la sensació que, en certa manera, en continuava formant part.

Però la felicitat no és duradora i la fatalitat es va creuar en el teu camí amb una malaltia, que és l'últim que ens podíem imaginar. A partir d'aquell moment, la teva vida anava succeint entre exploracions mèdiques, hospitals, metges... i de nou em vas impressionar per la teva entesa, pel teu saber estar, afrontant el dur destí que et va tocar de viure, sense que mai, almenys en la meua presència, fessis un mal gest, una enfadada, sempre et vas caracteritzar per ser un pacient cordial amb

Jugant a bitlles, l'any 1996.

les infermeres, els metges... mai no vas exigir un tracte de difereència, mai no vas demanar un favor a ningú, tot i ser conscient que ningú no s'hi hagués negat; sempre vas voler ser atès com un malalt més.

En els últims mesos de la teva vida, jo venia a veure't sempre que em resultava possible. La malaltia avançava, jo ho veia i tu també, però mai no et vas queixar, mai no em vas demanar que et portés a un altre centre o que t'exploressin altres especialistes. Quan marxava, baixava les escales de casa teva amb els ulls plens de llàgrimes. Mentre, tu et guardaves en el teu interior el dolor i l'amargura, però

callaves i lluitaves, tot i saber que t'enfrontaves en una batalla perduda.

Una altra de les moltes coses que vas saber fer de forma brillant, va ser envoltar-te d'un gran equip de col·laboradors a l'Ajuntament; persones, totes elles, que vas tenir en les diferents legislatures i les que ens has deixat, tots han begut en les mateixes fonts d'honoradesa, de saber estimar el poble; amb tot el que això significa. Al cap i a la fi persones que, com tu, dignifiquen la política, que tan necessitada n'està.

FRANCESC, aquí estem bé, però FALTES TU. ■

*Lectura feta per la nebota de F. Buireu,
Gisel Mallol, en l'acte de funeral*

Avui tiet ens has deixat.

Avui ens sentim tots més sols,

Sentim el teu buit.

La padrina, la teva mare, el pare, el meu germà, jo mateixa i tota la família, trobarem a faltar la teva companyia, el teu somriure, el teu consell...

Trobarem a faltar estar al teu costat.

Trobarem a faltar tantes coses...

Tiet, has estat pal de pallar de tots nosaltres, tots ens hem recolzat en els teus consells, en el teu bon fer.

Des de dalt, des del cel, avui ben segur que veus que tots t'estimem: família, veïns, companys...

El teu record ens acompanyarà sempre i ens enfortirà a tots: familiars i amics, a l'hora de continuar el camí de la vida.

Sempre estaràs entre nosaltres, ens has deixat, malauradament, però continuaràs estant present en la nostra memòria i en el nostre cor.

En nom de la família vull agrair la presència de tots vosaltres, que és el millor signe i expressió de l'estima i amiatat que sentíeu envers el nostre tiet i padrí Francesc.

Moltes gràcies a tots.

Acte de nomenament de fill il·lustre i predilecte dels Plans de Sió, en presència de la família de Francesc Buireu, el dia 17 de setembre de 2003.

Des de l'Ajuntament

Ajuntament dels Plans de Sió.

Adrià Marquilles i Bernaus

Alcalde de l'Ajuntament dels Plans de Sió

Encara amb l'ànim ple de recança per la pèrdua irreparable de l'Alcalde i amic Francesc Buireu, voldria expressar amb poques paraules el que ha significat pels qui el coneguèrem, tot el positiu que ens ha aportat durant la seva dilatada trajectòria política i també els records de la seva preuada amistat.

Des de 1979, any d'inici dels reinstaurats ajuntament democràtics, el Francesc ha estat al capdavant del municipi dels Plans de Sió com a alcalde. La seva carrera s'inicia, doncs, d'una manera endògena, de dins l'àmbit local per anar ascendint cap al comarcal i també nacional. Fou, la seva, una cursa progressiva vers l'assoliment de prolífiques realitzacions, obres i projectes que són difícils d'enumerar. Només a tall d'exemple, citaré la contribució en la portada d'aigua als pobles de la Segarra, procedent del canal d'Urgell, solucionant un problema endèmic, i també la seva defensa aferrissada per una dotació d'aigua per al marge esquerre del Canal Segarra-Garrigues, del qual fou un exigent impulsor. També en

l'aspecte cultural va donar suport a moltes iniciatives que avui són realitats inqüestionables.

Compromès com estava amb el seu municipi i comarca, va saber afrontar-se a situacions a vegades complicades i difícils; va aconseguir els seus objectius amb la tenacitat i perseverança que el caracteritzaven. Sempre, això sí, amb esperit de diàleg i concòrdia.

Els Plans de Sió, durant vint-i-quatre anys d'alcalde, i la Segarra, durant vuit de president del Consell Comarcal, van gaudir d'aquest esperit de servei que només la mort ha pogut trencar. En l'àmbit nacional destacaria la seva participació en diferents comissions, on va deixar també un estil propi i una manera peculiar d'entendre i fer política.

Per tot l'esmentat i per tantes coses més, han estat innombrables les mostres de condol rebudes, les quals palesen la gran estima que la seva persona havia adquirit al llarg i ample de tot Catalunya.

En el caire més pròxim voldria expressar, també ara, el vessant d'amic i veí de tota la vida. Era en aquest aspecte, el Sisco, l'amic dels amics i és aquí on trobem a faltar en sobremanera la presència de la qual malauradament ja sols en resten records; però records entranyables, dels quals sobresurten la seva bonhomia, la seva cordialitat, la seva franquesa, el seu somriure sincer, el seu caràcter extravertit i amable...

Des d'aquells llunyans temps d'escola, on compartíem jocs i pupitres, passem als de joventut, aquells interminables partits de futbol i els balls de les festes majors, fins als ja més propers dels inicis del món sindical i polític. Fou sempre la persona en qui confiar, el company lleial i el punt d'equilibri on cercar la raó i el seny quan en podíem estar necessitats.

Records, records... Records que estan ben presents. Records per emmirallar-nos, per saber trobar-hi la solució als molts problemes en què hom pugui estar immers. Records per contrastar situacions i actuar en conseqüència. Records inesborrables del seu estil i forma d'entendre i veure les coses. Records, en definitiva, perquè esdevinguin per sempre més, font on apaivagar les nostres incerteses i poder continuar en l'aspecte municipal sent el referent del municipi emprenedor i modern que ell volia que esdevingués els Plans de Sió.

Servem, doncs, aquest records com a valor preuat. Conscients que contribuiran a consolar-nos de la seva absència i segur que ens serviran també per marcar-nos el camí, i aconseguir les fites a què aspiràvem junts i il·lusionats. ■

Francesc Gómez i Sánchez

Secretari de l'Ajuntament dels Plans de Sió

Veritablement se'm fa molt difícil expressar, en unes simples i poques ratlles, el que ha estat i representat per a mi la figura d'en Francesc, amb qui he tingut el goig i l'honor de col·laborar, treballant colze a colze durant gairebé vint anys, com a secretari del seu ajuntament, els Plans de Sió.

Cal diferenciar, com és natural, el seu vessant polític, al servei del seu poble, de la seva comarca i del seu país, i el seu vessant personal, lògicament més íntim i amagat, però ple de sensibilitat i afecte per tot allò que representava el seu cercle més proper, familiar, amb els seus amics, veïns, etc.

En la seva tasca al front de l'ajuntament, i pel que conec per raó del meu càrrec, pràcticament totes i cada una de les seves actuacions, les seves resolucions i decisions sempre han estat adreçades a la consecució del bé comú, i això ho puc afirmar amb rotunditat i amb el millor coneixement de causa, així com per propi convenciment.

El seu caràcter obert, franc i senzill, li va obrir les portes de les institucions i de la resta d'administracions. Ha estat un polític de consens, compromès sempre amb els seus principis, amb els seus ideals. Un acèrrim defensor de la seva terra, del seu territori, de la seva comarca i de la

seva pagesia, en definitiva, valedor i garant on fos i davant de qui fos de la seva gent, de la seva comarca.

Era optimista i positivista com el que més, virtuts que gaudia a transmetre'ns. Aquest tarannà o actitud li permetia cercar i aconseguir sempre aquell punt de qualsevol plantejament que fos més favorable i que més convingués al territori. I com no, vull manifestar i posar de relleu que en els moments més delicats i en les decisions més espinoses, que apareixen a la vida i sobretot les que es produeixen en qualsevol afer públic, sempre va assumir la seva responsabilitat política pròpia i en cap cas ni en cap moment acceptà compartir-la.

Ha treballat al servei del poble en el lloc més noble on l'home ho pot ser, al servei de la seva comunitat, al servei de la "res pública", i malauradament quan començava un camí prometedor, ens va deixar com a conseqüència d'una malaltia que minvà el seu cos, però mai, el seu esperit, fins al darrer moment, en sóc testimoni.

La Segarra ha perdut un bon president. L'Ajuntament dels Plans de Sió, un millor alcalde. I jo he perdut un dels tresors més preuats, l'amic i a la vegada company, Francesc Buireu. ■

Escriuen, de Francesc Buireu, els regidors i delegats d'alcaldia als pobles dels Plans de Sió

Vaig conèixer al Francesc l'any 1979, quan em van oferir participar en la llista per les primeres eleccions democràtiques municipals.

La veritat és que em va agafar per sorpresa, ja que la democràcia feia molt de temps que no existia en els nostres pobles, millor dit, nosaltres no l'havíem coneguda mai.

El primer dia, quan em van convocar per conèixer tots els participants de la llista que estava formada per un membre de cada poble que configurava el nostre municipi, en conèixer el Francesc, tot i ser dels més joves, ja em va donar la impressió que portava fusta de líder.

En reunir-nos tots, altre cop, després d'uns dies, per perfilar tots els detalls de la candidatura, vaig conèixer realment el Francesc, que fou el qui portà la veu cantant malgrat no tenir cap experiència en política.

Tots vam tenir clar que ell havia de ser el nostre alcalde.

I així fou. L'any 1979, en Francesc Buireu i Rovira encapçalà l'única llista d'independents per les eleccions municipals dels Plans de Sió.

D'en Francesc, com alcalde, em va sorprendre la seva ràpida adaptació al medi, la seva actitud envers nosaltres, i la seva tasca determinant en totes les àrees municipals, amb gran solvència i humilitat.

D'ell va sortir la iniciativa de tenir un representant per cadascun dels onze pobles, fet que s'ha portat a terme en cada legislatura.

Torre del castell de l'Aranyó.

Una de les moltes aportacions que voldria destacar, fou la gran sensibilitat que tenia per la cultura, que el portà a crear diferents activitats relacionades amb aquesta i per a tots ben conegudes.

Tot i ser, el nostre municipi, un del més grans en quilòmetres quadrats i en nombre de pobles de la comarca de la Segarra, en Francesc se'l coneixia de pam a pam, doncs el visità tantes vegades com fou necessari creant amistat amb cadascun dels seus veïns.

Més endavant ens comunicà, en un ple, l'oferta de la presidència del Consell Comarcal de la Segarra, i un cop més ens va donar un vot de confiança comunicant-nos-ho i demostrant-nos que, per damunt de tot, ell era alcalde. Naturalment i com era d'esperar, tot el ple en pes li va

donar suport, ja que se sabia que portaria el nou càrrec amb la mateixa dedicació i esforç que l'alcaldia.

El seu tarannà cordial i dialogant, la seva capacitat de treball, la seva disponibilitat i el seu interès envers els nostres pobles i la seva gent, foren motius suficients perquè jo m'il·lusionés en aquesta tasca i el seguís, una i altra legislatura fins al dia d'avui.

Tots aquests anys convivint al seu costat, m'han aportat un munt de coses positives que he d'agrair-les hi, com el seu esforç, la seva constància i la seva generositat.

La seva forma de treballar i el fet que no hi hagués cap frontera entre la seva vida privada i el seu càrrec com alcalde i president, ens ha portat a la immillorable situació d'avui en els Plans de Sió i comarca.

En els moments més difícils de les nostres vides la nostra amistat es va reforçar, doncs a vegades les adversitats ens ajuden a enfortir-nos i retrobar-nos.

La teva actitud dels últims dies fou per a mi, una lliçó de valentia i superació.

Francesc, jo he perdut un amic i el món una de les poques persones bones i transparents. Realment amb gent com tu, la política seria de veritat, una altra cosa.

Et recordo i et recordaré sempre.

Gràcies per tot.

Isidre Gomà Gabernet

Francesc!! La barana de Ratera, des de la carretera es veu. És l'últim que ens vas concedir.

Que sigui un homenatge a la teva memòria. Molt ens havies ajudat... gràcies.

Francesc!! Quants anys has estat el nostre batlle, 24!! Molt has fet per Plans de Sió!! Molt!!

Josep Anguera

Ratera.

Parlar de Francesc Buireu és recordar l'alcalde, la persona, que durant tants anys ha estat dedicat al servei del seus veïns amb la voluntat de millorar i engrandir els nostres pobles. Es pot dir que ho va aconseguir, a més de deixar un gran record a tots els que el coneguérem. Per això, en nom meu i de tota la gent de Mont-roig, un fort agraïment.

Josep Miralles Campadabal

Què us puc dir del Francisco que no sapiguen ja. En els quatre anys que vam coincidir a l'Ajuntament, va ser per a mi una persona serena i de pau, amant del seu poble i dels seus amics, dedicat a treballar intensament pel nostre municipi i comarca.

Dolors Brescó

A les Pallargues se't troba a faltat

Sempre t'he vist, Francisco, com un bon veí, discret, afable i agraït; un home actiu, un home sempre al davant de la feina. No t'agradava improvisar, s'havia de parlar, negociar i deixar-ho tot ben lligat.

No vas parar de lluitar pel benestar i per la unitat de la gent, (la Segarra, els Plans de Sió...), amb dedicació gairebé plena. Parlant de tot això, un dia em vas comentar: "jo, de quin poble sóc?", vas deixar ben clara la teva prioritat, sempre era les Pallargues.

En el teu poble has deixat una petjada inesborrable.

Per portar a terme aquesta nova tasca, en què tu em vas iniciar, et tinc i et tindrè present. Gràcies per tot.

Joan Boncompte Ribera

Muller.

El nostre poble de Montcortès, sempre et recordarà i t'agrairà els 24 anys de dedicació al municipi per millorar la qualitat de vida de tots els habitants.

Sisco, gràcies per dedicar aquest quasi quart de segle al municipi dels Plans de Sió, mai no t'oblidarem!!!

Ramon Elies

El Canós.

El que recordo d'en Francesc Buireu és el gran coneixement que tenia del municipi i la seva gent. Així com la forma reposada, responsable i eficaç d'actuar pel bé del municipi i de la comarca.

Antonio Avellana i Sala

Amic Francesc, Avui no ens disposem a parlar o discutir sobre cap tema. Els esdeveniments ens han portat a una situació angoixant. Però el bon record de la teva tasca pel que fa a la gestió dels nostres pobles, ens fa reviure la teva presència. Vas tenir una ensopagada dissortada amb la salut, però el caliu i l'ajuda de la teva germana i la família varen ser el coixí on ofegares el teu sofriment. Un amic.

Bartomeu Rialp Vilalta

Concabella.

Del Francesc Buireu, destacaria tres vessants:

La primera, la d'un home de família, molt amant dels seus, obert, alegre i sempre afable.

La segona, el veí, home de parla fàcil i senzilla, sempre disposat a donar un cop de mà als veïns i sempre amb el somriure a la boca.

La tercera, la del polític, respectuós i dialogant amb tothom, tant amb els que eren afins a les seves idees, com els que discrepàvem d'elles.

Resumint-ho tot, un home bo.

Francesc Solà i Mas

El dia 16 de setembre ens va deixar el nostre Alcalde, Francesc Buireu i Rovira, que durant vint-i-quatre anys va fer tot i més per al nostre municipi, els Plans de Sió. Trobarem a faltar la seva manera de fer, les seves paraules sempre amables i la seva dedicació als pobles de la comarca.

El seu acomiadament multitudinari va ser el millor homenatge que els seus veïns i amics li van poder fer.

Jaume Jovell Albareda

M'han encarregat, com a representant de Pelagalls, que faci una exposició breu del Francisco de cal Bernat:

Francisco, home dialogant.

Francisco, home receptiu.

Francisco, persona sensible amb les inquietuds de tots.

Francisco, persona observadora amb les necessitats dels veïns del poble.

Francisco, persona afable i disposada a escoltar fins i tot els que no tenien res a dir.

Francisco, de cal Bernat... que es pot dir en quatre o cinc ratlles?

Gràcies per tot!

Josep M. Llobera Balcells

Amic Francesc,

Ara que has marxat; ara que els arbres es despullen i el fred ha retornat a la nostra terra; ara que la fredor de l'hivern convida a arrupir-nos a l'entorn de l'escalf de les llars de foc i fixem la mirada a través de la finestra –incapaços de veure què hi ha a l'exterior–, els nostres ulls s'omplen de llàgrimes que rodolen galtes avall sense que les puguem aturar, a l'igual que les gotes de la pluja que rodolen vidres avall, envaïts per la tristesa i els records que s'aglutinen a la nostra ment, sense cap ordre, sense sentit.

En pujar, de nou, les escales de l'Ajuntament és com si no les haguéssim pujades mai, com si els

nostres ulls ho veiessin tot per primera vegada. I fins i tot el quadre que presideix l'entrada se'ns fa estrany.

Un amarg i profund sentiment de tristesa ens envaeix i, com no, una sensació de buidor és present en tots i cadascun dels moments i racons de l'Ajuntament.

Tarda rere tarda, cada cop que s'obre la porta de la secretaria, és com si t'haguéssim d'escoltar de nou; el familiar toc-toc a la porta seguit de l'”hola, què tal?”, acompanyant-ho tot amb la rialla a la cara, aquella que mai no se t'esborrava.

És com si d'un moment a l'altre haguéssis de sortir del despatx per demanar-nos a l'un o a l'altre:

– *“Quan puguis hauries de trucar a...”*.

O bé:

– *“Què trobaríem...?”*

O també:

– *“Què em podries passar a màquina aquest escrit?”*

Són tants els records que ens vénen a la memòria que necessitaríem pàgines i pàgines per recollir-los tots, seria impossible.

I és que tu, Sisco –que així era com acostumàvem a dir-te–, Sisco de cal Bernat, has estat per nosaltres molt més que un alcalde, has estat un company i, sobretot, un amic.

Ara que has marxat; ara que els dies s'escurcen i els moixons han alçat el vol buscant terres més càlides; ara que els camps han deixat enrere els grocs de després de la sega; ara que la pluja ha donat pas a un cel d'un blau net intens, un tímid somriure es dibuixa als nostres llavis mentre recordem els molts moments passats i agraiïts. Al mateix temps, per haver tingut l'oportunitat de conèixer-te i treballar al teu costat i fer-te saber, també, que la teva amistat i el teu record perdurarà entre nosaltres.

Fins sempre. ■

Despatx de l'ajuntament on Francesc Buireu va passar 24 anys treballant per als Plans de Sió.

Des dels Consells Comarcals de la Segarra i de l'Urgell

Salvador Bordes i Balcells

President del Consell Comarcal de la Segarra

Paer en Cap de Cervera

El passat mes de setembre ens va deixar un gran company i amic, en Francesc Buireu i Rovira.

La seva pèrdua va suposar un cop molt dur per a tots i totes, ja que l'admiràvem per la seva gran talla personal i política.

En Francesc era una d'aquelles persones que t'ajudava en els moments difícils, que t'encoratjava a continuar caminant quan el camí estava ple d'obstacles i d'indecisions. La seva il·lusió i empena s'encomanava en cada una de les seves paraules i, sens dubte, la seva gran categoria ètica i moral ens feia, a tots plegats, lluitar dia a dia per tal de ser millors.

En el vessant polític, en Francesc Buireu sempre fou un exemple a seguir. Ell era una persona humil i la seva única voluntat era servir el seu municipi i a la seva comarca. Es va lliurar en cos i ànima a treballar per a nosaltres, sense tenir cap més aspiració política que la de

Salvador Bordes, el dia 17 de setembre, glossant F. Buireu en ser nomenat fill il·lustre de la Segarra. Al seu costat, Antoni Esqué, secretari del Consell Comarcal.

fer-nos viure una vida més justa i més solidària.

Tot i el lament que suposa el seu traspàs, podem sentir-nos contents i orgullosos. Contents

pel fet de saber que la seva empremta en cada una de les seves accions és forta i marcada, per la qual cosa, entre tots l'hem de continuar i vetllar perquè els grans i petits objectius que es va marcar no restin en l'oblit. I, tal i com també he dit, ens hem de sentir orgullosos de saber que ens deixa un gran llegat i sobretot, el que és més important, un exemple a seguir. Ell ens ha marcat el camí, un trajecte on tot es pot aconseguir si sabem lluitar amb il·lusió i entusiasme sense mai defallir.

Gràcies, Francesc, pel teu treball, el teu esforç, la teva dedicació a tots i a totes, els teus sacrificis i la teva empena. Gràcies, Francesc, per ser un veritable amic, per ser un company al qual sempre recordarem. Confiem que allà on estiguis, ens ajudis, com sempre has fet. ■

Blanca Cuñé

Consellera comarcal

La personalitat d'en Francesc Buireu ha estat a bastament destacada per totes les persones que el vam conèixer. No és un tòpic parlar de la seva personalitat, entranable, amb una gran bonhomia, curós dels detalls i llunyà a tot tipus d'estridències.

Amb aquestes ratlles de record voldria fer ressaltar de la seva activitat política, la vinculada amb la Cultura, per a mi una de les més destacades, com a alcalde i president del Consell Comarcal. Ser el responsable màxim d'un municipi amb un catàleg patrimonial molt notable el va fer sensible respecte al valor de testimoni de temps passats i, alhora, al po-

tencial que significava si de totes les edificacions i els elements emblemàtics dels pobles se'n feia una bona promoció turística. Va ser dels primers a creure que la cultura podia ser un actiu dins de la promoció econòmica de la comarca.

A més, també es va preocupar de potenciar l'activitat cultural en el seu municipi. Considero molt

important el Concurs de Pintura (aquest any arriba a la 14a edició), el fons pictòric que han anat recopilant és de molta qualitat i amb autors reconeguts. La Trobada d'Artistes, la Jornada Literària, la publicació de llibres...

aquesta relació de propostes culturals no la tenen moltes ciutats, i menys amb una trajectòria de tants anys. Queda patent que la seva tasca no va ser ni efímera ni supèrflua. Va treballar dins la cultura partint d'unes propostes

molt vàlides i ambicioses, i recolzant propostes que sortien de la pròpia ciutadania, i en el moment de fer memòria queda evidenciat.

...queda el record, i queda la feina feta. ■

Toni Pallès i Riera

Gerent Consell Comarcal

Estimat Francesc,

Tenim el cor profundament cavat en ombres i en dolor. La vida ens dóna cada etzibada que no m'avinc a conviure amb la teva absència, i no me'n puc fer encara a la idea perquè et tinc amb mi en tants moments!

Treballar amb tu i gaudir de la teva amistat ha estat per a mi com un do que m'ha aportat tantes satisfaccions! i alhora ara, el teu record se'm fa present i m'interpel·la en tantes situacions!

Només cal dir-te que molts matins quan sento algú que puja les escales del Consell amb ritme viu i amb un peculiar sonar de talons, t'imagino a tu amb la teva alegria contagiosa donant-nos el bon dia amb el somriure sempre a flor de llavis.

Aquest optimisme tranquil ens desarmava tot sovint. Recordo quan et plantejàvem temes que ens preocupaven i que vèiem rellevants per al Consell i tu amb aquella *flema* ens deies: "Només és això, ja ens en sortirem".

Ens deixaves amb els arguments capgirats perquè ens donaves tota la confiança amb aquella pinzellada d'optimisme innat. I aquesta actitud teva no era en cap cas per deixadesa o improvisació, era la manera de ser d'una persona amb una gran qualitat humana i plena de valors.

Els valors es manifesten en les nostres accions i omissions, en les nostres paraules i en els nostres

silencis. En definitiva, són referents que orienten la nostra vida vers un determinat sentit; i en tu, Francesc, eren tants i tan magnànims! Entre molts voldria esmentar-ne alguns.

Hi ha coses que no s'ensenyen a la universitat perquè són connaturals en l'ésser humà, una d'aquestes és *el tacte*. No entès en el sentit físic de tocar sinó en el sentit metafòric de "tenir tacte". És saber estar, saber dir, saber callar, saber marxar a temps, saber, en definitiva, el que s'ha de fer i el que no s'ha de fer en cada moment. Aquesta saviesa pràctica t'era innata i es palesava en tants viatges, converses, reunions...

Una altra de les teves grans virtuts era *el diàleg*. Buscar la solució i la veritat a través de la paraula. Quantes vegades en les reunions ens desmuntaves a tots amb la teva capacitat inesgotable de diàleg! La gent no es podia enfadar amb tu ni volent!

Els que hem compartit tantes bones estones amb tu sabem que quan esclafies en una gran riallada, aquella expressió sincera del teu somriure sincopat i esplèndid era mostra de la teva generositat. *Generositat* entesa com a voluntat de compartir-ho tot començant pel teu propi temps. Això tan aparentment senzill de dedicar temps als altres, de ser-hi al costat, d'escoltar-los.

En tu, Francesc, costava sovint diferenciar entre els teus vessants personal i públic perquè havies optat per assumir la vida com un *compromís*. Compromís entès com a prendre part en la realitat, implicar-s'hi, mirar de canviar les estructures negatives i transfor-

mar-les en positives. El teu compromís amb la realitat que et va tocar de viure es concretava amb una clara vocació de servei vers els teus veïns, la comarca, el país. I no ho manifestaves amb cap arrogància ni orgull perquè crec que fins i tot tu no n'eres ni conscient, ja que aquest valor era, com tants d'altres, innat i emergia amb força de dins la teva persona. Aquest compromís el vares vehicular a través de la política entesa com a vocació i com activitat que ennobleix l'ésser humà i la comunitat a qui dóna servei.

I finalment, Francesc, en els darrers mesos ens vas donar una lliçó de *dignitat*. Si no és fàcil viure amb dignitat menys ho és preparar la mort amb dignitat, i a fe que ho vas aconseguir amb la companyia serena i íntegra de la teva família.

Cada estona que compartíem amb tu en les darreres setmanes era una lliçó d'humanitat. Tot i les limitacions que tenies, et preocupaves pels temes del municipi i de la comarca com si estiguessis plenament al peu del canó. Volies que ens preocupéssim pel Consell i per l'Ajuntament abans que per la teva salut. Tu eres plenament conscient del destí que t'albirava i a cada comiat, amb la teva mirada i el teu sentit estrènyer de mans, ens anaves alligant i dient adéu.

Francesc, no és fàcil imaginar el futur i ben just el present amb la teva absència, però és ben cert que el teu record i la teva amistat hi seran presents. L'esperança i la teva memòria fa que no t'oblidem. ■

Joan Salat i Tarrats
Expaer en Cap de Cervera
Expresident del Consell Comarcal de la Segarra

Es fa difícil concentrar en poques ratlles la personalitat de Francesc Buireu. Bon conversador, atent a qualsevol situació que es pugui presentar, servidor del poble, enamorat de la seva feina, tant quan es dedicava a les tasques agrícoles com al quefer polític que li comportaren els diferents càrrecs que malgrat la seva joventut havia anat ocupant.

Potser la paraula més definidora fóra la del seu humanisme i la seva responsabilitat. Amic dels amics, servidor atent a tota circumstància, preocupat pel benestar de la comunitat.

Ens vàrem conèixer en la primera campanya electoral. Guanyà l'alcaldia dels Plans de Sió, però prompte va sobresortir entre la comarca pel seu treball i dedicació. Constituïts els consells comarcals, en fou elegit conseller. Vaig ocupar la Presidència de dit Consell Comarcal en les dues primeres legislatures. Trobava en ell un gran col·laborador i vaig proposar-lo com a vice-president.

Desenvolupàrem una important tasca, sobretot per tirar endavant la solució al problema aigua de "boca" a tots els nuclis de la Segarra, tant en el vessant del Sió com en el de Cercavins. Havíem patit tots els pobles, inclosa Cervera, la problemàtica de la falta d'aigua. S'intentaren perforacions o bé fer portar camions cuba, però aquesta no era la solució. Aquesta passava per obtenir una dotació del Canal d'Urgell. Calgué treballar molt. Finalment, el 16 de març de 1991, se signava a la Casa Canal, a Mollerussa, amb la presència del conseller de Governació, el Sr. Josep Gomis, el conveni pel qual es concedia aigua per als pobles de la ribera del Sió i de la de Cercavins, tant per la comarca d'Urgell com de la Segarra. Importants obres es realitzaren des de la presa d'aigua entre Agramunt i Santa Maria de Montmagastrell, per elevar-la i conduir-la per bastir tots els pobles de la zona. Francesc Buireu hi tingué la seva tasca, ja que calgué construir importants dipòsits reguladors amb el corresponent pas de les canonades de conducció i la instal·lació de les casetes impulsores. Finalment, arribà el dia històric per a tota la comarca, a les Pallargues s'inaugurava la portada

Joan Salat, el dia en què va donar el relleu a Francesc Buireu com a president del Consell Comarcal de la Segarra.

d'aigua del Canal d'Urgell fins als nostres pobles, el juliol de 1993. Una bella aspiració d'anys i més anys es convertia en realitat. Presidí els actes l'expresident de la Generalitat de Catalunya, a qui acompanyarem en Buireu com a alcalde dels Plans de Sió i vicepresident del Consell Comarcal i jo mateix, com a paer en cap de Cervera i president del Consell Comarcal de la Segarra. En els nostres discursos, confirmats amb la intervenció de l'expresident Pujol, assenyallàrem aquell dia com a altament històric. Segles de penúria d'aigua acabaven de resoldre's. Donàrem per ben empleats els treballs, problemes i dificultats viscudes fins a poder arribar aquell moment.

El 1995, Buireu era elegit president del Consell Comarcal de la Segarra, càrrec que va ocupar fins poc abans del seu traspàs. Totes les característiques que he intentat assenyalar del bon amic Francesc Buireu, es posaren de manifest el dia 16 de setembre de 2003 en la gran participació al voltant de les seves despulles mortals, en què els pobles del municipi varen voler testimoniar l'últim adéu, d'una manera emotiva i participada. Era l'adéu a l'home servidor, a l'home bo que fins als seus darrers moments va voler seguir estant al capdavant de les coses municipals i comarcals. Era un amic de soca-rel, fou un segarrenc enamorat de la seva terra. ■

Rosa M. Mora i Valls
Presidenta del Consell Comarcal de l'Urgell

En el moment en què se'm va encomanar la responsabilitat de presidir el Consell Comarcal de l'Urgell, vaig tenir el plaer de conèixer en Francesc Buireu, president de la comarca veïna i posseïdor d'un gran bagatge polític que es remunta als inicis de la creació de les comarques.

De la seva tasca al capdavant del Consell, cal destacar la seva gran dedicació i il·lusió per la comarca, que naixia de l'íntim lligam que l'unia a la seva terra i a la seva comunitat. En Francesc volia una comarca ferma i forta, com la gent de la Segarra, i amb aquest objectiu va treballar amb convicció, amb una actitud dialogant i una voluntat de servei que el va caracteritzar sempre i que va fer possible fer front als difícils reptes d'impulsar la seva comarca i dur a terme projectes i serveis que ara són una realitat.

La Segarra li deu molt. Des de l'aigua que ha arribat als pobles de la Vall del Sió, fins a les rutes dels castells, l'atenció als pobles més petits per als quals en Francesc era un bon puntal. En definitiva, va aconseguir fer de la institució que presidia una eina útil per servir, buscar recursos i fer realitat la millora en la qualitat de vida dels segarrencs.

Com a persona, tant bon punt el vaig conèixer, vaig adonar-me de la seva gran qualitat humana i després vaig poder comprovar com n'era de fàcil apropiat-s'hi, mantenir-hi relacions de treball en reunions, etc.

I ara que no és present entre nosaltres, cal que el seu record ens animi a continuar endavant. Catalunya s'ha fet d'homes com en Francesc Buireu, polítics responsables que han portat la flama del país endavant amb fermesa i convicció. ■

El Consell Comarcal de la Segarra presidit per F. Buireu, el dia de la seva constitució. 12 de juliol de 1994.

Els homenatges

Francesc Xavier Marimon i Sabaté

Senador per Lleida

Exconseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Escriu aquestes ratlles en record i homenatge a l'amic Francesc Buireu. Han passat unes quantes setmanes, des que ens va deixar, i encara estic corprès per la seva enteresa i dignitat, en la malaltia que va patir.

Vaig conèixer en Francesc, arrel de la política, a partir de l'adveniment de la democràcia, des de Convergència Democràtica de Catalunya, cercaven persones perquè es presentessin amb el nostre suport a les eleccions municipals.

Buscàvem persones que tinguessin neguit per millorar els seus pobles, però a la vegada també tinguessin clar que calia treballar per la recuperació nacional de Catalunya.

Preguntaves als amics i coneguts, les persones que a cadascú dels nostres municipis podien complir al seu criteri aquests requisits, i així va ser com vaig contactar amb en Francesc Buireu. No va ser gens difícil de convèncer per presentar-se per Convergència i Unió a les nostres llistes. La primera vegada com a independent, vàrem sovintejar les nostres converses respecte si es feia militant del nostre partit, jo insistia i ell va demanar un temps per pensar-ho.

Un bon dia ens va comunicar que s'ho havia rumiat i que creia que ens ajudaria més sent militant.

Des d'aquell dia, en Francesc va ser un membre de Conver-

gència Democràtica de Catalunya modèlic. Interessat per la política general de Catalunya, preocupat per la política estatal i de la manera que afectava en bé o mal a Catalunya. Compromès, en definitiva, amb l'activitat política. Quantes i quantes hores dedicades a fer propostes per millorar la política municipal. Quantes hores treballant per organitzar el nou consell comarcal de la Segarra del que anys després en seria president.

En Francesc va ser una persona voluntariosa, que no escatimava temps ni esforços a la seva activitat política i amb una gran virtut, tot i que al llarg de la seva vida ha ocupat diferents càrrecs, mai ningú no podria dir que treballava per aconseguir quelcom per a ell.

M'agrada especialment ressaltar aquesta virtut, doncs és un exemple per a tothom.

En Francesc deia sovint que defensant els interessos dels nostres pobles, era com millor construïem Catalunya. Vas predicar amb l'exemple, vas servir Catalunya d'una forma eficaç, com alcalde, com a president del Consell i com a militant de Convergència, d'una manera a la vegada entusiasta i senzilla.

Com a company teu de partit et dic que t'enyorem, com a consol tenim el teu record i missatge, sempre romandrà amb nosaltres. ■

Francesc X. Marimon signant al Llibre d'Honor de l'Ajuntament.

Josep Grau va ser un altre dels polítics que també va signar al Llibre d'Honor.

Josep Grau i Seris

*Diputat per Lleida al Parlament de Catalunya
Exconseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca*

Fa no gaire temps, el 16 de setembre passat, ens deixava l'amic Francesc Buireu, qui fou alcalde dels Plans de Sió des de 1979 fins l'hora de la seva mort i qui, a més, presidí el Consell Comarcal de la Segarra durant vuit anys.

En Francesc ha estat tot un exemple d'home compromès amb la seva terra, amb el seu ideari, amb el seu país, amb la seva gent. Un home que sempre va demostrar un gran coratge per dur el progrés al seu poble i a la seva comarca. Aquest esperit de lluita ha deixat a hores d'ara un bon grapat de millores i de feines ben fetes, de les

quals se'n podrà seguir gaudint tot i la seva malaurada absència.

D'ell hauríem de tenir sempre present la seva capacitat de treball i d'entrega, per tal d'aconseguir atendre les demandes del seu poble. És així que sempre va mostrar una notòria sensibilitat cap a les necessitats de primer ordre, socials i culturals de tots els seus conciutadans.

També em vénen a la memòria els esforços que va dedicar per tal de proveir d'aigua la Segarra, la seva estimada comarca, o per ubicar la nova seu del Consell

Comarcal. Però sobretot recordo la seva aposta ferma pel Canal Segarra-Garrigues i la seva empenta perquè aquest projecte esdevingués, com ja és, una realitat.

Els que l'han conegut bé i aquells que han treballat colze a colze amb ell al llarg de la seva trajectòria, estaran d'acord amb mi que en Francesc ens deixa a tots plegats una herència de coratge i tenacitat que mereix ésser continuada per tots els qui han de prendre les regnes de la dura tasca de servir un poble i una comarca per contribuir a fer més gran el nostre país. ■

Anàlisi pictòrica

HOMENATGE, de Ramon Guixé

Una franja negra separada per un gruix de ferro. Una gradació de blau en la part superior que amaga una textura formada per llavors de cereal. La part inferior és format per un color càlid barrejat de llumins, amb la representació realista d'una clau i una mà. Al mig una porta texturada de roba de sac amb un pany. Tot una combinació de formes i colors, amb una simbologia mig amagada. Tot això i tot el que hi ha en el fons és per fer un homenatge al Francesc Buireu.

Es pot explicar una pintura? Si la contemplació està lligada a les sensacions i aquestes són personals, cal interpretar un quadre en públic?

En aquest cas, el que es pretén és fer unes reflexions personals en veu alta amb l'objectiu didàctic d'apropar aquests tipus d'obres a l'espectador, ajudar-lo que pugui interpretar-les a la seva manera i, en el fons, redescobrir el saber veure.

La pintura té un aire ple d'optimisme pels colors utilitzats.

Deixa a un costat el color de la mort, fins i tot en aquesta petita part apareixen uns quadrats blancs, amb un llumí, com a fragments del passat, del record de moments singulars de la via, amb el foc de llumí que il·luminava moments que cadascú de nosaltres recordem del Sisco de manera singularitzada. En la part baixa hi ha un quadrat blanc ple de llavors que ens ha deixat –curiosament disposats inversament a l'altra banda en què el color envaeix el quadre.

El costat del llum, ocupat per 4/5 parts del format de l'obra, sembla estar en moviment. Un biòleg hi podria veure espermatozoides; un aventurer s'imaginaria un desert amb un perfil muntanyenc, al fons un cel net i estrellat; un constructor possiblement s'imaginaria un fragment d'una façana on queda una resta d'una porta...

La porta és realitzada amb roba de sac, un teixit molt propi de la nostra zona, del sac de blat, que tots hem traginat, sobretot abans de l'arribada de la "cosetxadora" i de les carrosses que porten el gra a granel.

El pany, la clau i la mà són tres imatges, una

real i les altres representades que poden indicar, si les sabem combinar, la porta que ens obre cap al futur, o el camí per passar per aquest desert, a través del que ens ha deixat. Aquest futur és simbolitzat amb la llavor que ens ha deixat i que hem de saber plantar perquè tinguem una primavera plena de fruits. També el futur és simbolitzat pels llumins, un element contraposat, que pot fer mal a la llavor si no s'utilitza correctament, però ben usat, ens escalfa, ens dóna energia i ens il·lumina.

Gràcies a la llum podem veure els colors. És molt interessant com, des de la religió, en l'art gòtic la llum s'associava a la salvació de la persona i com en l'art modern, el vidre de grans dimensions, com que proporcionava molta llum, era el símbol de més modernitat, en considerar-lo com l'objecte més pur.

Aquests dos invents, un de la natura i l'altre de la persona, sintetitzen el que hem rebut del passat i ens obren les portes d'un futur. Les claus estan al nostre voltant, si les utilitzem ens podrà ajudar a ser més feliços i més solidaris. Per això aquesta pintura és optimista i plena de futur. ■

Antoni Boleda

Faig donació a l'Ajuntament dels Plans de Sió d'una escultura dedicada a l'ex alcalde Francesc Buireu.

Aquesta escultura simbolitza la unió de la gent dels pobles i el nen representa les noves generacions. Està feta de terracuita.

Durant tots aquests anys, he format part del jurat del concurs de pintura dels Plans de Sió, que en Francesc va fundar. Amb els anys, vaig tenir la sort d'anar coneixent en Francesc i sempre em va impactar la qualitat humana i la sensibilitat que tenia amb totes les qüestions ciutadanes i humanes. Era un home del poble, senzill, però amb una gran capacitat de marcar-se reptes. És una llàstima que ja no estigui amb nosaltres. Crec que tenia moltes ganes de córrer més camí, però la vida és així i no ens toca més remei que acceptar els esdeveniments per durs que aquests siguin.

Ens ha deixat una bona herència i un bon record de la seva persona. ■

A FRANCESC BUIREU

Tonet Anguera

Avui em toca donar,
a un gran batlle l'adéu,
en aquesta trista diada
serà data recordada
la mort de Francesc Buireu.

Ja vaig escriure, fa uns anys,
el pensament que tenia,
i és que les persones, passem,
però l'empremta deixem,
amb tot el que hem fet en vida.

Aquí, el "Sisco" ha deixat
la seva empremta inesborrable,
havent fet tot el possible,
per millorar el municipi,
d'una forma insuperable.

Fruïa en aquest treball,
era la seva obsessió,
gaudia de la influència,
tenia la intel·ligència,
i en fer-ho era curós.

Difícil serà de trobar,
(crec que molts pensem així)
cap altre, que al recordar,
amb obres, pugui deixar,
aquesta empremta al morir.

Si el mirem, com a persona,
(defectes, tots en tenim)
era per tots estimada,
serà per tots recordada,
com un amic molt sovint.

És un pèrdua sentida,
crec, que en nom de tots, puc dir,
que acompanyem la família,
de la tristor que aquest dia,
la seva mort, fa sentir.

L'herència cultural

Josep M. Pinós

Coordinador de la 4a Jornada Literària

Quan hom tracta de fer un recorregut pels esdeveniments culturals succeïts sota l'empara de l'Ajuntament dels Plans de Sió i a propòsit del traspàs del seu alcalde, l'entrançable Francesc Buireu, cal d'entrada fer un parell de puntualitzacions. Primera: personalitzem en l'alcalde –per a bé o per a mal, a vegades segons el color del moment– aquelles activitats que duu a terme un ajuntament; ara bé, és innegable que al seu costat,

millor dit, a l'ombra, hi ha també totes aquelles persones que formen l'equip de govern o hi col·laboren i, per tant, també és a ells a qui cal atribuir tots els èxits culturals assolits al llarg del mandat d'un alcalde, en aquest cas concret des de 1979 fins al 2003. I segona: és indubtable que no pretenem fer un treball exhaustiu que reculli tots i cadascun dels actes culturals duts a terme en tots aquests anys, perquè si volguéssim fer-ho primer hauríem de deixar molt

clar què entenem per “acte o fet cultural” i, és clar, aquest és un punt que ara no toca.

Poso la distància, física i generacional, com a excusa per si em deixo al calaix esdeveniments culturals que el lector voldria veure reflectits en aquest full. Penseu que qui signa aquestes quatre ratlles tot just acabava l'EGB quan en Francesc Buireu era elegit per primer cop alcalde dels Plans de Sió.

Sense dubtes, crec que la fita cultural més important ha de ser *Coses Nostres*. Lluny queden les dificultats per iniciar aquest *Full d'informació municipal* un gèlid hivern de 1980. Qui l'ha vist i qui el veu, superats els canvis, incorporacions, baixes i aniversaris, apostarà a ulls clucs per 200 números més.

Una altra fita destacada data precisament del 10è aniversari de *Coses Nostres*. Aquell any varen produir-se dos esdeveniments importantíssims, per si mateixos i per haver de posar en solfa gran quantitat de persones. Per un costat la publicació del llibre *Els Plans de Sió. Aproximació a la geografia, la història, els costums i l'art*, que va moure més d'una quarantena de col·laboradors i, per l'altre, la realització d'una **Jornada de treball del Grup de Recerques de les Terres de Ponent** a les Pallargues el maig de 1990, que també veuria la llum en forma de publicació a partir d'onze ponències i amb una quinzena de participants.

Aquests actes, per bé que únics i aïllats, no són estèrils perquè a partir de 1994 i fins als nostres dies s'han anat succeint una sèrie d'esdeveniments

Publicacions més recents:

TROBADA D'ARTISTES	JORNADA LITERÀRIA	ARQUITECTURA POPULAR
1a. <i>La Segarra i l'Urgell com a font i marc de creació</i> . 1994.	1a. <i>Jornada Literària als Plans de Sió</i> . Homenatge a Rosa Peres. 1997.	1r. <i>Les cabanes i els marges</i> . 2000.
2a. <i>Intercanvi artístic entre poble i ciutat</i> . 1996.	2a. <i>Del fons i de la forma</i> . Homenatge a Manuel de Pedrol. 1999.	2n. <i>El territori i la casa</i> . 2001.
3a. <i>Educar-nos per a l'art</i> . 1998.	3a. <i>Del temps, de la memòria</i> . Homenatge a Guillem Viladot. 2001.	3r. <i>L'arquitectura dels oficis</i> . 2002.
4a. <i>Com difondre l'art</i> . 2000.	4a. <i>Temps d'escola</i> . 2003. (En premsa)	4t. <i>L'arquitectura de l'aigua</i> . 2003. (En premsa)
5a. <i>Art, per a què?</i> 2002.		

Ens queda parlar del tema de les nostres arrels. Aquestes les trobem estudiades amb treballs inèdits als Monogràfics de Coses Nostres. Ja en portem 28 amb aquest.

Art, literatura, història i arquitectura són com els quatre pilars bàsics per nostra cultura.

Segurament trobaríem pocs municipis com el nostre, *mutatis mutandis* de rigor, amb tanta solvència cultural contrastada. És clar que al darrere de tot això hi ha molta gent treballant i molta gent col·laborant-hi, però també és ben cert que tot això s'ha esdevingut durant el mandat d'en Francesc Buireu.

Aquí caldria fer esment, també, de totes les conferències, taules rodones, ponències, homenatges, cursos, lliuraments de plaques, etc., que s'han anat desenvolupant en aquests més de vint anys llargs de mandat.

culturals prou significatius: em refereixo a la **Trobada d'Artistes**, a la **Jornada Literària** i al **Curset d'Arquitectura Popular** (aquest últim en connivència amb altres ajuntaments de la Segarra i l'Urgell). Fins al moment, totes aquestes activitats han vist la llum en forma de publicació. Sembla fàcil dir-ho, però això vol dir que ja comptem amb més d'una desena de publicacions i totes o quasi totes amb la *Salutació* esperada d'en Francesc Buireu, uns cops en qualitat d'Alcalde dels Plans de Sió i altres com a president del Consell Comarcal de la Segarra.

En una d'aquestes publicacions ens deia:

“En moltes ocasions, ens afanyem per descobrir i cercar interpretacions de corrents artístics que neixen o veuen la llum a ciutats allunyades que compten ja amb tot un bagatge cultural i una infraestructura adient, tant financera com d'equipaments, i no ens adonem del fet que aquí, a casa nostra, comptem, ja per se, amb una cultura mil·lenària que s'assenta en les arrels de la vella sabiduria popular i en els coneixements ancestrals d'una pagesia integrada i integradora d'un territori, un paisatge i un temps que ens aporta, sens dubte, uns valors artístics que, com a mínim, ens han de fer reflexionar respecte a la seva importància i la innegable necessitat d'estudiar-los, donar-los a conèixer i preservar-los per a noves generacions. Amb el convenciment que aquesta tasca ens ha de garantir, sens dubte, poder continuar tenint la nostra pròpia identitat com a poble i comarca.”

Francesc Buireu inaugurant la 1ª Jornada Literària a les Pallargues el 1997.

Per tot això, gràcies per haver volgut fer de la **CULTURA**, en majúscules, un puntal important de l'obra de govern de tots aquests anys. ■

El concurs de pintura “Els Plans de Sió”

Entregant premis als guanyadors.

L'exposició dels quadres durant les festes de Nadal.

Diferents obres premiades del concurs de pintura “Els Plans de Sió”.

Ramona Rovira, mare d'en Francesc Buireu, entregant un premi del concurs dedicat a la memòria de l'alcalde promotor del concurs de pintura. Any 2003.

L'aigua, la seva obstinació

Els pobles abastits per camions cisternes, l'any 1987.

Fotos esquerra i superior:
Construcció de la canonada de la Vall del Sió.

Estació de bombeig de Ratera.

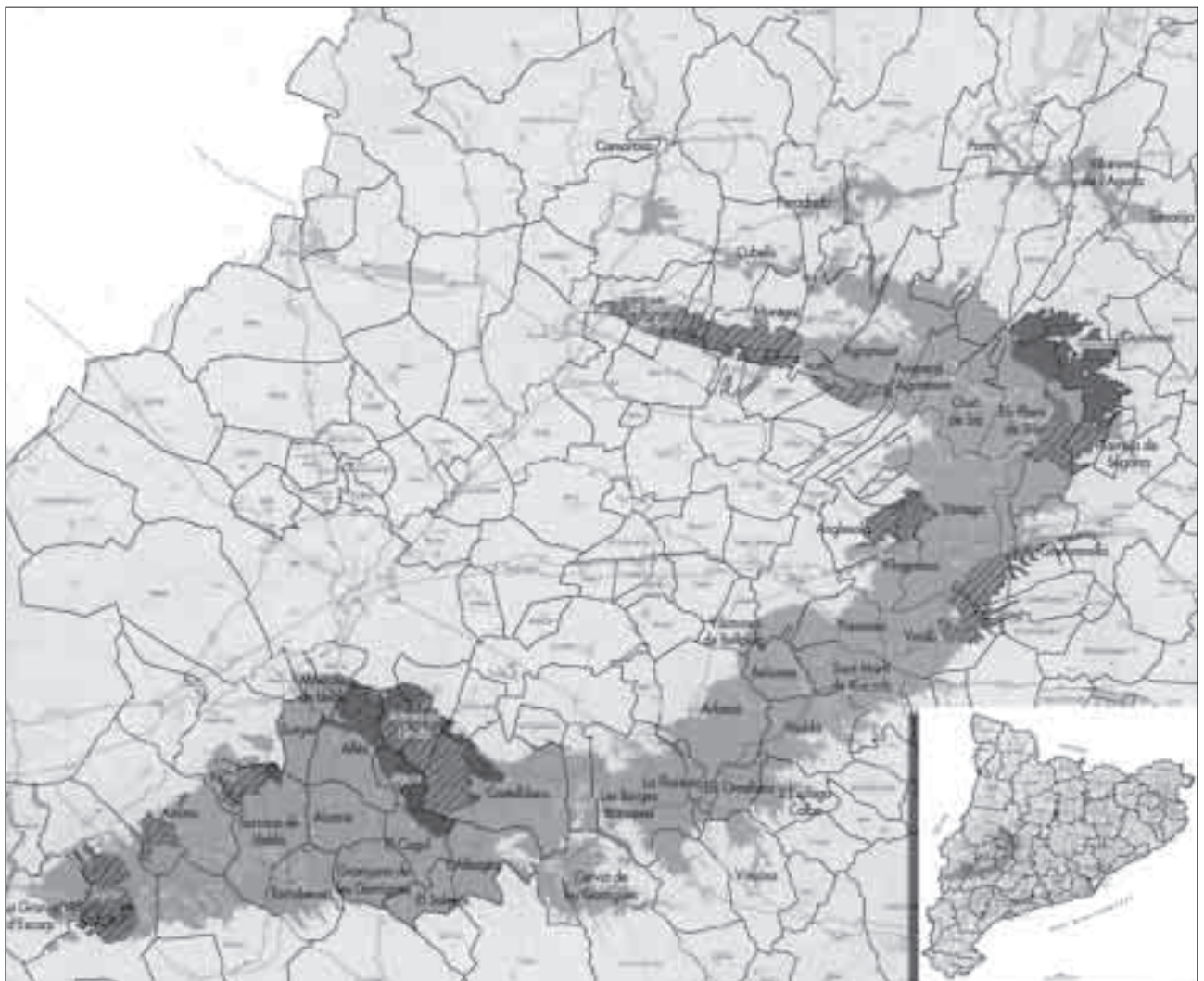
El president Pujol inaugura, als Plans de Sió, la portada d'aigües a la Segarra. Maig de 1993.

El canal Segarra-Garrigues

Francesc Buireu va contribuir decisivament en el projecte del canal Segarra-Garrigues. Fou president de la col·lectivitat núm. 8 i defensà aferrissadament la dotació d'aigua pel marge esquerre del canal, que ha de regar 10.000 hectàrees de la Segarra.

Inici del procés de concentració parcel·laria als Plans de Sió.

El canal Segarra-Garrigues.

Com pensava i escrivia F. Buireu

El Consistori, en sessió celebrada el passat dia 6 dels corrents, adoptà entre d'altres, iniciar en aquest municipi la publicació d'Informació Municipal, per mitjà de COSES NOSTRES, i que avui arriba a les seves mans.

Full d'informació obert a tothom, perquè es puguin aportar totes les noves que siguin propostes per tot el veïnat, amb l'única finalitat que els pobles del nostre Municipi dels Plans de Sió, tinguin coneixement del que passa i que la nostra tasca, les nostres obres i les nostres opinions siguin i tinguin un gust d'acceptació per part de tots els contribuents, amb una sana disposició i acceptació de la crítica, la qual rebrem amb el desig de millorar-la, dins de les nostres possibilitats...

...L'obertura d'aquest Full es fa dins de les Festes Nadalenques i d'entrada en un any nou, desitjant-vos a tothom que passeu unes bones festes; també quedariem molt agraïts que els nostres pobles ho assenyalessin als seus carrers i places amb diversos motius propis d'aquests dies de joia ja que amb molts escassos recursos podríem ampliar la nostra pròpia alegria.

Desitjaria que aquesta iniciativa fos del vostre grat.

Desembre 1980

El nostre municipi dels Plans de Sió està d'enhorabona. A les acaballes del mes d'octubre, ja podem dir que ha estat un any ple d'esdeveniments culturals i la quotidianitat i senzillesa de la vida camperola s'ha vist sorprenentment trabsalsada per actes que ens han omplert i enriquit espiritualment, doncs fets com la Trobada del Grup de Recerques de les Terres de Ponent, la presentació del llibre *Els Plans de Sió*, aproximació a la geografia, història, costums i art, o la celebració del 10è aniversari del full *Coses Nostres* són un exponent clar de com sortosament la cultura retorna als nostres pobles.

La 25 Trobada del Grup de Recerques de Ponent, que va tenir lloc a les Pallargues, ha estat sens dubte un dels actes més importants, ens va deixar un inesborrable record a tots

els que vàrem assistir i escoltar les exposicions dels treballs presentats per estudiosos. A tots ells el nostre reconeixement, i la millor manera d'expressar aquest agraïment, creiem des de l'Ajuntament, és la publicació de totes les ponències presentades en el present volum.

La rigorositat i objectivitat de les exposicions on s'han reflectit fets locals, concrets o genèrics, fan que tingui tot l'interès per a nosaltres i sigui una eina o font de consulta per al nostre jovent, al mateix temps que ben segur serà l'espill que esperoni l'esperit d'investigació i estima de la nostra història en tots ells.

Octubre 1990

...voldria posar l'èmfasi en l'agraïment i reconeixement a la tasca que estan portant a terme tots aquells que amb tota la il·lusió treballen i s'esforcen per tirar endavant aquests tipus d'iniciatives, ja sigui en l'àmbit literari, en l'art o, com en aquest cas, en la recuperació i el coneixement més aprofundit de l'arquitectura popular, aquí a casa nostra, a la nostra terra. Arquitectura que ens parla d'un temps pretèrit, on amb els elements més simples, senzills i bàsics que la natura oferia als nostres avantpassats, vàrem portar a terme aquests tipus de construccions i habitatges que han conformat, amb unes característiques tan peculiars, els nostres nuclis. O bé les cabanes o pletes esteses al llarg i ample dels nostres termes. El curs d'arquitectura popular que es va celebrar l'estiu passat a la Segarra i l'Urgell és l'exponent gràfic de la voluntat de recuperar i preservar aquest tipus d'arquitectura...

Agost 2000

No cal que us digui el que representa per a l'Ajuntament dels Plans de Sió i per a tot el municipi el fet de poder donar continuïtat a aquestes jornades literàries, que van néixer anys enrere, fruit de l'empenta i il·lusió dels nostres, en aquell temps joves estudiants i avui bons i magní-

fic professionals, que demostraren amb aquest esforç continuat per fer present la cultura en general i la literatura en particular, aquí a les Pallargues, la seva estima i amor per aquesta terra i el seu respecte per aquesta cultura nostra de la Catalunya de terra endins....

Novembre 2001

...la fotografia, en aquest cas, es converteix en el notari més rigorós i fidel d'un temps i d'un país, en el fedatari públic de què ha estat i ha representat la nostra ben estimada comarca de la Segarra des de la darrerria del segle XIX fins als recents anys setanta.

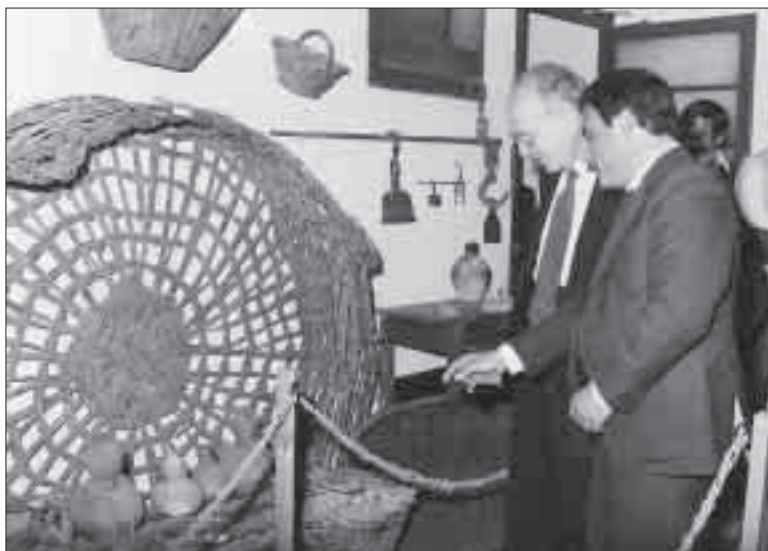
Com si fos una exhalació o un sospir, podem gaudir d'aquesta visió retrospectiva, la qual, paradoxalment, ens ha de fer enfortir en el sentiment que formem part de la comunitat segarrenca. I avui, a l'inici del nou segle, som el que som i estem on estem mercès al nostre esforç i al treball dels nostres avantpassats, que sempre han estat fidels a la terra i han donat testimoni d'estima i amor pel seu país, que és el nostre, Catalunya, conformant una història que és ben pròpia i ben nostra, i garantint, així mateix, unes tradicions que s'arrelen i neixen en la nit del temps.

Per això, entenc que aquest volum representa el millor testimoni per honorar i reconèixer tot l'esforç, tota l'empenta i tota la voluntat d'aquells que un dia ens precediren en el camí de la vida i que avui mercès a aquest llibre, en certa manera, se'ns tornen a fer presents en reviu un model de societat de la qual som hereus, i és el nostre deure recordar-los i honorar-los.

Com a president del Consell Comarcal de la Segarra agraeixo públicament l'esforç de les institucions, dels professionals del món de la fotografia i de tots aquells que han col·laborat d'alguna manera possible que la *Història Gràfica de la Segarra* vegi la llum i sigui una realitat que permeti atansar-nos, recordar i fer-nos present la història segarrenca més immediata.

2001

La seva acció política

Amb el president del Parlament, Heribert Barrera, a Sisteró i Pelagalls.

A Hostafrancs, durant una conferència de la Fundació Jordi Cases.

Alguns llibres del seu llegat cultural.

En aquestes dues imatges, junt amb els esportistes.

La seva acció política

Al castell de les Pallargues.

Homenatge a Manuel de Pedrolo, al castell de l'Aranyó.

Música als castells.

Visites institucionals als Plans de Sió.

Amb la gent dels nostres pobles.

La seva acció política

Amb Marta Ferrusola i un grup de dones del municipi. Maig de 1991.

Homenatges.

Trobada sardanista.

11 de Setembre de 2000.
Ofrena floral al Monument de la Generalitat de Cervera.

La seva acció política

Presentació de la Guia Gastronòmica de la Segarra. Any 2002.

Al Centre Comarcal Lleidatà de Barcelona (2-10-99).

Exposició de la Segarra
al Palau Robert (21-9-99).

Lliurant premis als artesans de la Segarra.

Inaugurant la comissaria dels Mossos d'Esquadra a Cervera.

Inaugurant un tram de l'Eix Transversal de Catalunya.

El comiat... 17-9-2003

Ple extraordinari a l'ajuntament, amb la presència dels consellers de Relacions Institucionals i d'Agricultura, Hbles. Srs. Josep M. Pelegrí i Josep Grau respectivament. La cadira del centre restà buida, en memòria de l'alcalde difunt.

Moment del lliurament de la placa on figura la inscripció de fill il·lustre dels Plans de Sió.

El Plenari del Consell, també es va reunir a la sala consistorial per declarar F. Buireu fill il·lustre de la Segarra.

Dos moments de la sortida del fèretre de la Casa de la Vila, portat per membres de l'Ajuntament i el president del Consell Comarcal.

El comiat... 17-9-2003

Arribada de la comitiva fúnebre al local social de les Pallargues.

Autoritats i familiars al capdavant del dol.

El local social va resultar insuficient per encabir la gernació vinguda d'arreu, per retre l'últim adéu al nostre alcalde.

Gràcies

Família de Francesc Buireu Rovira

Des del record del sempre estimat i enyorat Francisco, el nostre fill i germà, volem amb aquestes ratlles expressar el nostre sentiment d'agraïment i de reconfortament per totes les mostres d'estima, d'efecte, de solidaritat i comprensió que hem rebut de vostès, de tots vosaltres, en aquests darrers llargs mesos en què patí amb resignació la malaltia que el va dur irreversiblement al darrer trànsit, malaltia a la qual va fer front amb tota serenitat i enteresa.

En primer lloc, volem agrair les tantes i tantes mostres de suport que hem rebut dels veïns del municipi i comarca, de tots els seus companys i amics, que finalment s'aplegaren per acomiadar-se, en l'acte del sepeli, íntim i solemne al mateix temps, i el que és més important, tant i tant sentit, doncs en el mateix esclataren els més alts sentiments d'amistat, de suport i de companyerisme que es reflectiren al llarg de la celebració de la cerimònia.

Mitjançant aquestes ratlles, volem agrair a la corporació municipal dels Plans de Sió, companys tots ells del nostre fill i germà Francisco, els quals es "bolcaren" i acolliren amb sincer amor i afecte a la casa consistorial, la llar de tots i que tant estimava el Francisco, perquè l'acollís en cos present en la capella ardent que s'instal·là en la mateixa, reconeixent i agraint de tot cor, l'acord municipal de nomenar-lo fill predilecte i il·lustre del municipi dels Plans de Sió. Agraïment que també fem extensiu al Consell Comarcal de la Segarra pel seu nomenament com a fill il·lustre de la comarca.

El record, la memòria i l'enyorança d'en Francisco ens acompanyarà sempre, però trobarem a faltar la seva companyia, el seu alè, el seu suport i, en definitiva, tota la seva humanitat i bonhomia. Ell, que ens va estimar tant, a la seva família, va tenir igual estima i treballà amb aquest esperit per al seu poble, per al seu municipi, per al seu ajuntament, al qual va dedicar anys i anys de la

seva vida, i com no, per la seva comarca la Segarra i pel seu país Catalunya, va abocar-hi tota la seva energia, tots els seus esforços amb una voluntat única que era la d'ajudar i col·laborar a redreçar el seu país i la seva terra.

Nosaltres, la seva família, hem estat testimonis i fedataris de la seva dedicació, dels seu afany, de la seva voluntat i esperit de servei vers els Plans de Sió, la Segarra i Catalunya. Hem estat testimonis que, fins i tot quan la malaltia colpia més severament el seu cos, ja molt malmès per les darreres observacions, en la seva ànima i en el seu interior bullia l'esperit de servei, interessant-se i preocupant-se pel desenvolupament dels afers municipals i comarcals, en definitiva preocupant-se per la seva gent.

Ell, que va estimar tant i gaudí de tot allò que l'envoltava, família, amics i veïns, es va endinsar en les arrels més profundes d'aquest país nostre, d'aquesta terra aspra però agraïda i d'aquest entorn que coneixia pam a pam, que treballà per millorar-lo en tots els àmbits culturals, socials... ben segur, avui se sentiria honrat i creiem que sincerament un xic afalagat.

El trobem i el trobarem a faltar, però aquesta trista enyorança l'omplim, en part en ser coneixedors que la seva tasca i la seva dedicació al municipi i a la comarca, que ho va fer de tot cor, amb l'esperit més obert, per amor i estima al seu poble i al seu país, ha tingut aquest reconeixement, que com a família d'en Francisco, l'agraïm profundament i la publicació d'aquesta monografia n'és un exemple.

A tots vosaltres que l'heu conegut, que heu compartit el seu treball, les seves vivències i experiències, la seva família avui, us vol correspondre amb aquestes senzilles paraules agraint totes les mostres d'afecte i suport rebudes.

Moltes gràcies.

Aquesta monografia ha estat editada per l'Ajuntament dels Plans de Sió,
en memòria del seu alcalde 1979 - 2003.